

Moderne Olimpijske igre, sljednice starih olimpijskih igara drevne Grčke, započinju paljenjem plamena u Grčkoj pa njegovo putovanje diljem Zemlje da bi na kraju došao i obišao domaćina olimpijskih igara. Radikalna politička kretanja u Grčkoj, u očima radikalnih ljevičara, u najmanju ruku nezadovoljnika postojećim globalnim odnosima koje nameće kapital odnos, sugerira „Grčki plamen kao olimpijski plamen!“. Danas znamo da je to bila tek loša predstva s obzirljnim posljedicama.

Na ovim stranicama pred nekoliko dana ukazao sam na moguće scenarije. „Lomljenje kičme“ grčkom pristupu ocjenjen je kao vjerojatniji ishod polazeći od neoliberalističkog, gospodarskog, pristupa rješavanja problema grčkih financija. Drugi scenarij, politički, za sada je izgubio igru što ne znači da neće imati utjecaja na konačno rješenje.

Premjer Tsipras, svojevrsni Don Quijote, i njegov ministar financija, Sancho Panza, koji je već odstupio, pokušali su iznoseći socijalnu pogubnost nametnutog im Programom restrukturiranja grčkog društva, kao uvjet dodatne financijske pomoći, prikazati kao snažnu destrukciju koja dovodi u pitanje grčku državu kao smisao i sadržaj. Referendum je na trenutak pobudio lažnu nadu da je moguće „okrenuti“ neoliberalističku priču tako da društveni sustav određuje gospodarski sustav. Međutim, kapital odnos je isuviše moćan i nije zamislivo da bilo koja zemlja dovede u pitanje njegovu imperijalnu moć. Prijedlog koji su grci poslali, usvojen od strane grčkog parlamenta, drastičniji je od onog koji su odbili na referendumu. Istina bog, postoje veći zahtjevi glede financijske pomoći, ali to valja tumačiti više formom a manje sadržajem. Sve u svemu grčki narod je doveden u krajnje deprimirajuću stanje. Problemi grčkog naroda će u narednom razdoblju rasti kako, s jedne strane, zbog činjenice da je Grčka de facto u bankrotu i, s druge strane, kazna koju će grci morati platiti jer su se drznuli da „prigovore“ vjerovnicima tražeći da putem otpisa duga i zahtjevajući, umjesto poniznosti, blaže uvjete nove financijske pomoći.

Europska unija, posebno eurozona, dobila je dramatični udarac i pitanje je da li je to početak kraja EU. Naprosto odnos cjeline, EU, prema svojim djelovima, Grčkoj, pokazuje da su na snazi pravila kapital odnosa i da manje razvijne zemlje moraju slušati razvijene članice jednako kao što su to morale kada nisu bile dio „sretne obitelji“ EU. Međutim, sustavne konvergencije koje se dnevno povećavaju dovode manje razvijene članice u još težu poziciju. Naime, razvijene članice diktiraju nova pravila igre, što dodatno smanjuje mogućnosti vođenja bilo kakve nacionalne ekonomske politike. Možebitne tragične posljedice zapravo nije moguće sagledati, zbog normativne interpretacije događanja u Grčkoj. Kada se utisci „slegnu“ moći ćemo objektivnije sagledati svekoliku tragediju koja se je dogodila jednoj staroj i, po svemu sudeći, izgubljenoj Europi. Pri tome ne treba zaboraviti činjenicu da se stvara novo „regionalno“ tržište na relaciji EU i NAFTA-e (SAD, Meksiko i Kanada) što će dodatno marginalizirati manje razvijene članice

EU.

Premijer Milanović je dobro identificirao stanje u EU rekavši kako nije potrebno „juriti“ s uvođenjem eura. To je, po mome mišljenju, dobro dijagnosticiranje stanje u Lijepoj našoj. Ono što nedostaje, ne radi se na racionalizaciji izrečene dijagnoze. Naprosto političari imaju svoje brige, parlamentarni izbori, pa niti mogu niti hoće brinuti kuda plovi hrvatski brod. Stanje broda je zabrinjavajuće a vremenski uvjeti, malo je reći, podsjećaju na olovna vremena u širem smislu te riječi. I kao što to često biva u Lijepoj našoj premijer Milanović je sve „pokvario“ rekavši: „Nama se ne može dogoditi što i Grčkoj jer smo od njih puno stabilniji.“ Na žalost, nama se može dogoditi puno gore stvari nego što se je dogodilo Grčkoj. Pri tome ne treba gubiti iz vida da nismo članice eurozone. I tako dalje.